

Profilisanje profesionalnih manipulanata na primjerima Miroljuba Petrovića i Miloša Bogdanovića

Miroljub Petrović i Miloš Bogdanović su javne ličnosti koje su imale i još uvijek imaju jak uticaj u teološkim krugovima. Interesantno je da su obojica izašli iz iste devijantne liberalno crkvene matrice, odakle su se dalje „pronašli“ svaki u svom djelokrugu gdje su izgradili određeni kult ličnosti.

Miroljub Petrović je klasičan primjer egoiste koji religiju vidi kao sredstvo za samopromociju. Petrović se profilisao kao religiozna osoba kroz nekoliko faza: najprije pod uticajem tradicije, odakle je završio kao „dobrovoljac“ na ratištu, a zatim kao član Adventističke crkve, gdje počinje da se eksponira kao kreacionista i vremenom osamostaljuje. Crkveni ambijent i loš imidž adventista počinje sve više da mu smeta jer ga doživljava kao ugrožavanje svog ugleda javne ličnosti. Međutim, Petrović se nikad nije ozbiljno zauzeo da nauči izvornu biblijsku teologiju, već se prije hvatao devijantnih učenja koja su mu odgovarala kao nepotpuno obraćenoj osobi, kao što su dispencionalizam, treći jevrejski hram i sl.

Adventistička crkva je dugo tolerisala njegovo samostalno djelovanje, čak i otvoreno neprijateljstvo, naravno zbog toga što je bio u stanju da svojim predavanjima animira i privuče ljude za koje su potencijalno smatrali da mogu postati članovi crkve. (Treba znati da adventističke vođe kao najveća dostignuća cijene dvije stvari: vrbovanje za crkvu i unošenje novca u crkvu.) Napokon je isključen iz crkve, što je bila faktički samo formalnost.

Petrović zatim nastoji da se infiltrira u pravoslavlje, gdje je bio našao prolaz na kleronacionalističkom forumu „Vidovdan“ i u emisijama na radiju „Svetigora“, dok ga nisu raskrinkali neki teolozi iz beogradske patrijaršije. Uporedo radi na promovisanju projevrejske teologije, tačnije nekoj

svojoj varijanti učenja Mesijanskih Jevreja. Ovo iz razloga što mu ego nikad nije dozvoljavao da prizna svoje prethodne zablude, već je uvijek nastojao da se prikaže „nepogrešivim“. Tako mu je „uspjelo“ ono što nikom nikad nije: da napravi sintezu pravoslavlja, adventizma i judaizma. Na taj način njegovo „lovno područje“ postalo je veoma široko. Stoga se u njegovim istupima mogu pronaći potpuno oprečne tvrdnje, kao na primjer vjerovanje u trojstvo i pozivanje na Mojsijev Zakon i jevrejsku mono-teističku vjeru, ili vjerovanje u istorijsko ispunjenje vremenskih proročanstava iz Danila i Otkrivenja i doslovno eshatološko ispunjenje istih, primjenljivo samo na Izrael.

Petrović je vremenom izgradio upravo ono na šta je sam nekad upozoravao u svojim predavanjima: lažni autoritet. Koristeći vještinu manipulacije, cenzurisanja i površne argumentacije koja nikad ne zalazi u suštinu određenog predmeta, on tako stvara utisak nadmoćnosti i „sveznanja“, dok u isto vrijeme zadržava svoje „fanove“ u stanju površnog znanja ili neznanja. Ovo je veoma lukava strategija.

Kako je njegovo udaljavanje od izvorne religioznosti postajalo sve ozbiljnije tako je dobijao na popularnosti kroz niz svojih „projekata“ i reklamiranja svega i svačega, bukvalno kao na buvljoj pijaci. To se može lako zapaziti jednim skrolovanjem stranice [foruma Centra za prirodnjačke studije](#) (obratite pažnju na banere).

Da bi što bolje materijalizovao svoje djelovanje, Petrović je, u saradnji sa raznim sumnjivim likovima, šarlatanima i pseudo naučnicima, „otvorio“ veliki broj „fakulteta“, među kojima je dominantna prirodna medicina (jer donosi najveći profit), iz kojih izlaze „doktori“ kao na fabričkoj traci. Posezanjem za velikosrpskim nacionalizmom i mitomanijom, tipičnim duhovnim otrovima ovog podneblja, Petrović je izgubio svaki dodir sa zdravom duhovnošću. Ono što premošćava jaz između njegove pretežno protestantske teologije i pravoslavnog mentaliteta je upravo religijski fašizam. I baš kroz takvu priču pridobija mlade neobraćene osobe kao svoje fanove. Na sve to je stavio tačku otvorenom podrškom vladajućem režimu, držeći se ipak svoje ultra „desničarske“ pozicije koja, uz „plemičko porijeklo“, najefikasnije doprinosi održavanju imidža „viteza“ sa „mačem“ u ruci

za „sataniste“ od kojih su naravno „najveći“ njegovi lični protivnici ili oni koji su ga raskrinkali.

Teško je odrediti da li je Petrović u svojim radikalnim stavovima i spremnosti da manipuliše samo dobar glumac ili pak šizofrenik koji bi činio isto što i srednjovjekovna crkva da se dočepa vlasti. Ono što je potpuno izvjesno je da je, zbog svoje neobraćenosti, rob satanističkog načina razmišljanja koji preferira učinak i moć umjesto odnosa, ljubavi, milosti i istine.

Petrović ne bira sredstva da dođe do nekog svog zacrtanog cilja. Za to je spreman da se služi svim i svačim tako da u tom svom cilju koristi i ljude. Uglavnom mu se osobe same javljaju pa kada on procijeni da su dovoljno zavedene polako im servira priču na većem nivou. Rijetko se preispituje jer je samoubijeden da Bog radi preko njega i da nema jačeg igrača na prostorima ex Jugoslavije od njega. Karakteriše ga jaka ličnost ekscentrične prirode jakog ega, sujete i oholosti, kao i želja za slavom, više nego za materijalnim stvarima. On je osoba koja nikako ne voli da čuje istinu i kritiku, brzo se ljuti, posebno kada očekuje nešto od vas. Veoma brzo će precrtati neku osobu kada procijeni da nema (više) koristi od nje. Ali isto tako zna i da bude u dosta dobrim odnosima sa ljudima koji su mu potrebni zarad njegovih ciljeva. Karakterišu ga fiks ideje (na primjer, obnova Dušanovog carstva ili „teokratije“) u koje ni sam ne vjeruje, ali zna da to može navesti ljude na fantizam i bunt, što je odličan mehanizam kroz koji se vrši uticaj na mlade koji su njegova glavna ciljna grupa. S vremenom to su sve mlađe osobe, od 14 do 24 godine. Pošto je nekad bio adventista i radio dosta korisnog posla za crkvu, većinu manipulativnih tehnika je naučio u toj vjerskoj organizaciji od pastora iz tog vremena. Ukoliko procijeni da mu ide u korist prikloniće se svakoj vlasti, iako zna da su te osobe bezbožnici, koristiće ih sve dok mu pružaju zaštitu da ne bude sankcionisan zbog malverzacija. Zato je Petrović lukavo inteligentna osoba koja ima jako dobru pronicljivost i procjenu. Iako neprekidno moralniše, moralne vrijednosti su djelimično očuvane kod njega, što može brzo zapaziti svako ko ga lično malo bolje poznaje. Ali moralisanje i hvalisanje idu zajedno u paketu promovisanja njega kao javne ličnosti i njegovog „koncepta“.

Miloš Bogdanović je adventista koji to ne voli da napominje kada se upozna sa drugima. Jedno vrijeme, početkom 90-ih godina prošlog vijeka, on i Petrović su zajedno bili u adventističkoj crkvi u Beogradu. Dok je Petrović bio skloniji pragmatizmu, Bogdanović je pokazivao simptome duhovne narkomanije i fanatizma pa su došli u lični sukob.

Bogdanović je takođe bio aktivni učesnik „antikomunističke revolucije“, zajedno sa „dosmanlijama“ Borisom Tadićem, Čedom Jovanovićem i drugima, o čemu je pisao u svojoj knjizi „Prokletstvo nacije“.

Rane radove Bogdanovića obilježava popularna knjiga „Zašto mnoštvo verskih zajednica“, te odvajanje mladih u vlastitu grupu (sektu), gdje je bilo i nemorala, zbog čega se našao na meti pastora i vođa HAC-a, i kasnije zbog ovih i drugih razloga bio isključen iz crkve određeno vrijeme. Međutim, Bogdanović se opet vraća u članstvo HAC-a i postaje veliki crkveni apologeta i branilac! I njegova najpoznatija knjiga doživljava revizije shodno novom angažmanu, gdje se u jednom izdanju kao recenzent volšebno pojavljuje Samuele Bacchiocchi (1938-2008), adventistički teolog poznat po svom školovanju na Pontifikalnom Gregorijanskom univerzitetu u Rimu, za koga se sumnja da je radio kao prikriveni jezuita (ili jezuitska marioneta), o čemu je svjedočio i Alberto Rivera tvrdeći da je Bakio-kijeva knjiga „Od subote do nedjelje“ zapravo vješti uradak u cilju zadobijanja adventista za Rim poput drugih crkava.

Bogdanović promovise prosvetiteljstvo (iluminatstvo) kao sintezu reformacije, protestantske ideologije 19. vijeka i klasične prosvetiteljske misli. Bavi se savremenom psihologijom i motivima kao i antropologijom. Može se reći za njega da je majstor da okrene stvari na svoju vodenicu, samo da bi na kraju „bio u pravu“ i „dobio diskusiju“. Fanatična revnost u tom pogledu može se vidjeti iz kilometarskih diskusija, uglavnom sa zastupnicima problematičnih vjerskih ubjeđenja (koje može poraziti u svakom pogledu) ili na forumima, gdje se obično upisuje pod nadimkom „Miša“ (zvuči jevrejski). Odlikuje ga jaka ličnost koja umije da bude gruba prema neistomišljenicima, ali takođe zna da se predstavi i izgleda kao jako ponizna osoba. Prijateljski se ophodi sa ljudima koje smatra za

potencijalne žrtve, što je inače tipična strategija kod adventista. Od čovjeka koji je sa dosta zdravih argumenata kritikovao crkvu, postao je jedan od njenih glavnih branitelja. Neke crkvene zablude često i sam napada, pa se može steći utisak da je neka vrsta opozicije. Međutim, crkvu kao ustanovu brani svim silama, uključujući i učenja koja su došla kao proizvod usvajanja HAC u „hrišćansku zajednicu“ i ekumenski pokret, među kojima je za prijem bila ključna dogma o trojstvu.

Uglavnom vrbuje mlade ljude u vjeri i tu ima dosta dobre rezultate, jer ih prijateljski prima i detaljno analizira. Tako za svakog ima drugu osobenu taktiku. Njegova fiks ideja je da crkvu treba reformisati iznutra tako što bi mladi, koje on pripremi, postali adventistički pastori pa bi iznutra djelovali na vjernike. (Ovo je apsurdno jer HAC ima hijerarhiju nalik katoličkoj, gdje sve instrukcije i crkvena politika dolaze s vrha, od Generalne Konferencije.) Iako se na fakultetu uči uglavnom isprazna filozofija, vještine vrbovanja i manipulisanja ljudima, uključujući lažiranu istoriju crkve, Bogdanović šalje „svoje ljude“ tamo da „ispeku zanat“.

U vrbovanju koristi svoja iskustva koja su blago rečeno fanatična. Tako na ovaj način djeluje na osobe koje su takođe sklone fanatizmu kroz religiju. Najviše radi sa mladima kojima je potrebna podrška, jer su mladi u vjeri. Karakterišu ga liberalni pogledi na [abortus](#), nevjerovanje u bilo kakve teorije zavjere i postojanje zavjere uopšte, smatra da je organska hrana prevara, da vakcinacija nije štetna... Vrlo vješto izbjegava odgovore skretanjem teme i neutralisanjem neugodnih pitanja koja mogu raskrinkati njegov koncept ili vjerovanja. Karakteriše ga dosta liberalna teologija gdje „duh zakona“ (čitaj: slobodu tumačenja kako mu gdje odgovara) stavlja ispred slova Zakona. Jako je lukav i pronicljiv, inteligentan je i gleda da se postavi prijateljski, teško ga je razotkriti, posebno mladima koji nemaju iskustva sa religijskim manipulantima. (Religijska manipulacija je na višem stepenu u odnosu na sekularnu.)

Važno je napomenuti da je dosta ljudi koji su nekada bili sledbenici Miroljuba Petrovića prešlo kod Bogdanovića.

Sličnosti kod Bogdanovića i Petrovića

Obojica su majstori sofizma. Obojica imaju fiks ideje koje nisu realne. Može se slobodno reći da su iracionalne, posebno kada se zna ko upravlja ovim svijetom. Obojica koriste mlade u vjeri kako bi im sistematski prali mozak, što više zavisi od stanja žrtve nego od njih samih. Tako ukoliko su žrtve teološki nepismene / polupismene nemaju nikakve šanse sa ovim ljudima. Obojicu karakteriše jak ego trip i umišljaj kako Bog čini čuda preko njih. I jedan i drugi imaju samouvjereni nastup malih „sveznajućih bogova“. To istovremeno znači tvrdu i fanatičnu nesprijetnost da priznaju svoje teološke zablude.

Obojica su licemjeri. Petrović jer podstiče samopravednost, gordost i duh farisejstva kod svojih sledbenika, navodeći ih na površno shvatanje morala i osuđivanje drugih, a Bogdanović jer pripada školi suptilnog licemjerja otpalog adventizma, gdje je suštinski sve pogrešno i svjetovno, a vješto kamuflirano kao ispravno. Stoga je mnogo veća vjerovatnoća pokajanja sledbenika Petrovića nego Bogdanovića prilikom susreta sa istinskim biblijskim vjerovanjima i jevanđeljem.

Obojica znaju da svoje fanove koriste kako bi ostvarili svoje ciljeve, obojica nisu nastrojani materijalizmu, ali im je zajedničko da su školu manipulacije učili od pastora u adventizmu. Iako sami ne bi radili stvari koje savjetuju svojim fanovima, vješto to znaju njima da prezentuju.

Razlike u sektaškom smislu

Dok Bogdanović ljude gura u adventističku crkvu kao „jedinu pravu“ i „poslednju“, Petrović kada vidi prostor sugerije da nikako ne treba postati član nijedne vjerske organizacije i da treba ostati privržen njemu i raditi po njegovim instrukcijama, jer je to „najbolji koncept“. Za nametanje takvog mišljenja koristi vješt oblik manipulacije. Dok Petrović otvoreno promovise srpski nacionalizam, patriotizam i dispencionalizam kao jevrejsko-mesijanski koncept, Bogdanović iako zna kakve se manipulacije vrše u adventističkoj crkvi vješto pronalazi izgovore kako crkva još nije pala i da ne može pasti. Petrović takođe otvoreno sugerije svojim sledbenicima konverziju u judaizam (rabinski talmudizam) i život u Izraelu kao

„jedinom pravom mjestu za Božji narod“ (moguće da je i sam konvertovani Jevrej). Dok je Miroljub sklon fanatičnim pogledima vezano za krivično-pravni aspekt Zakona, Miša je po mnogim pitanjima veoma liberalan. Dalje, Petrović „pumpa“ ego svojim fanovima kako „sve znaju“ i kako su super, dok se u njihovom životu faktički nikakva pozitivna duhovna promjena ni obraćenje nije dogodilo, već su samo preusmjereni kao njegovi podržavaoci, Bogdanović, s druge strane, to ne radi. Dok Bogdanović „razotkriva“ (manje bitne) jeresi u crkvi koje su uglavnom nus produkt ozbiljnih fundamentalnih i moralnih zastranjenja, Petrović gleda kako da se dodvori svima i stekne što veću podršku, simpatije i „slavu“, pa kad zatreba radi tako i sa okultistima, od kojih su mnogi upravo „doktorirali“ na njegovom „fakultetu“. I dok Bogdanović cijeni današnje školstvo, za Petrovića je to leglo nemoralna i gluposti („dobri“ su naravno samo njegovi „fakulteti“ i neke online škole).

Petrovićeve „istine“ su varijabilne i vrlo prilagodljive njegovim trenutnim interesima i „projektima“, dok se Bogdanovićeva „istina“ zadržava u okvirima učenja adventističke crkve, uključujući naravno i ona kritično pogrešna kao što je dogma o trojstvu.

Petrović ne preza ni od uloge stand up komičara da bi „osvojio“ mase, dok Bogdanović radije igra ulogu intelektualca i traži potvrđivanje i satisfakciju u tim krugovima.

Miroljub je nesklon „avanturama“ sa ženama i može se reći neka vrsta ženomrscā, vjerovatno zbog sopstvenog lošeg iskustva. S druge strane, Mišu bije glas zavodnika koji „zna“ sa ženama, makar dok ga godine i prekomjerna kilaža nisu diskvalifikovale u inače konkurentnoj adventističkoj sredini.

Profili osoba koje postaju Petrovićevi i Bogdanovićevi fanovi

To su prije svega ljudi mladi u vjeri, koji su tek na početku vjerskog puta. Uglavnom su to osobe koje su lijene da se same bave svojom duhovnošću ili nespremne i nevoljne da prihvate izvornu biblijsku religiju koja zahtijeva samoodricanje i beskompromisnost u istini. Njihovi sledbenici postaju osobe sklone da svoje povjerenje daju onima koji se ističu i

samoproklamuju kao autoriteti i predvodnici, bez želje i nastojanja da sami provjere šta je istina. Dok jedan vrbuje liberale, onaj drugi je meka za fanatike. Bogdanovićeve i Petrovićeve žrtve su osobe koje mogu biti dobronamjerne i naivne, ali ima i onih koji su veoma lukavi i ljigavi. Fanatizam se u određenom obliku može zapaziti i kod Bogdanovićevih fanova, samo što se to ogleda u branjenju „crkve koja neće pasti“ po svaku cijenu, zatvaranjem očiju na notorne činjenice. Miroljubovi fanovi su uglavnom osobe sa jakim ego tripom koji i sami imaju „potrebu“ da se dokazuju kao „junaci“, „vitezovi“, nacionalisti i moralisti koji bi, po uzoru na učitelja, i sami sjekli „sataniste“ (veoma je upitno šta podrazumijevaju pod tim pojmom), dok su Mišine žrtve osobe koje preferiraju da „žive po duhu“ i da njima neko drugi upravlja i propisuje im norme pobožnosti. Miroljubovi sledbenici uvijek imaju izgovor za destruktivno ponašanje ili neko nepoštenje, jer ih je on tako ubijedio i tako su naučeni iz njegovog primjera (sve je „dobro“ što njemu ide u prilog i „nije dobro“ ako je protiv njega). Dok Petrović proizvodi „doktere“ kao kokice, Bogdanović teži da proizvede što više pastora koji su kod njega položili „prijemni“.

Sušтина problema

I pored brojnih korisnih stvari koje su učinili i jedan i drugi, kao i radova u kojima se mogu pronaći i saznati mnoge važne istine, zajednički negativni imenitelj kod obojice je profil manipulanta i sofiste koji ne za dobija ljude za Boga i čistu biblijsku istinu nego za svoje interese ili interese (pale) crkve. Tako ljudi neumitno klize u kolotečinu crkvenog konformizma, gdje mnogi čak nisu ni svjesni obmane, ili fanatizma. Ali obojica takođe mogu poslužiti kao most ka istini onima koji zaista žele da žive onako kako je otkriveno u Svetom Pismu i ne ugrožavaju svoje spasenje pristajanjem na bilo kakav oblik zablude.

Autori: Nikola Šavija i Pavle Simović